

Storie Classiche di Natale

Copyright © 2018 Edizioni EL S.r.l., Trieste, Italia
Ilustrație copertă de Alessandro Gottardo

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Povești clasice de Crăciun

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Marina Loghin

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corectură: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Povești clasice de Crăciun;
trad.: Marina Loghin – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4250-9

I. Loghin, Marina (trad.)

821.111

ALCOTT, ANDERSEN, BAUM, COLLODI, DELEDDA,
DICKENS, GOZZANO, GRIMM, HENRY, HOFFMANN,
JEROME, LAGERLÖF, POTTER, RODARI

POVEȘTI CLASICE DE Crăciun

Ilustrații de Giusy Gallizia

București
2019

Într-adevăr, părea că aşa stau lucrurile, fiindcă, în timp ce ea vorbea, măcaleandrul zbură pe masă, țopăi până la buchet, se cuibări în trandafiri și începu să cânte cât îl țineau micile lui puteri. Soarele intră licărină pe geam, luminând florile, pasărea și pe fetița cea fericită, și nimeni nu observă umbra care se îndepărta de la fereastră; nimeni nu știu vreodată că domnul King, cu o noapte înainte, le văzuse și le ascultase pe fete vorbind și nici nu-și imagină cineva că bogatul învățase o lecție de la vecina lui săracă.

Și măcaleandrul lui Tilly fu într-adevăr fermecat, căci, prin dragostea și gingășia pe care le arătase față de această mică ființă neajutorată, Tilly își aduse siesă daruri frumoase, binefăcătorului necunoscut îi aduse bucurie și căpătă un mic prieten fidel care nu-și luă zborul, ci rămase cu ea până se topi zăpada, făcându-i astfel iarna mai puțin grea.

CUPRINS

<i>Poveste de Crăciun</i>	5
Charles Dickens	
<i>Micuțele doamne</i>	15
Louisa May Alcott	
<i>Spărgătorul de nuci și regele șoarecilor</i>	35
E.T.A. Hoffmann	
<i>Fetița cu chibrituri</i>	45
Hans Christian Andersen	
<i>La umbra unui pom de Crăciun</i>	51
Gianni Rodari	
<i>Croitorul din Gloucester</i>	69
Beatrix Potter	
<i>Sărbătoarea de Crăciun</i>	85
Carlo Collodi	
<i>Piticii</i>	99
Jacob și Wilhelm Grimm	

Răpirea lui Moș Crăciun 103

L. Frank Baum

Bradul 121

Hans Christian Andersen

Darul magilor 135

O. Henry

Povestiri după cină 147

Jerome K. Jerome

Darul de Crăciun 157

Grazia Deledda

Cursa de șoareci 169

Selma Lagerlöf

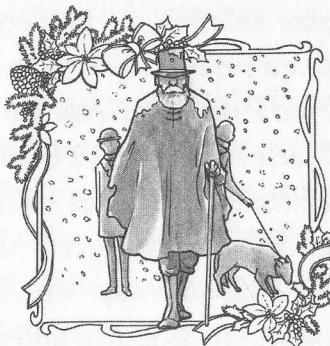
Crăciunul lui Fortunato 185

Guido Gozzano

Crăciunul lui Tilly 193

Louisa May Alcott

POVESTE DE CRĂCIUN

Charles Dickens

În primul rând, Marley era mort. În privința asta nu începe îndoială. Sub însemnarea înmormântării lui din registrul parohial își puseseră iscălitura preotul, târcovnicul, antreprenorul de pompe funebre și cioclul. Scrooge semnase și el; iar numele lui era garanție la bursă, indiferent pe ce act și-l punea. Bătrânul Marley era mort ca o balama ruginită.

Acum, asta nu înseamnă că eu aş ști, după mintea mea, cum poate fi moartă o balama, fie ea și ruginită. Aș fi poate înclinat să consider un cui de coșciug drept

cel mai mort articol de fierărie de pe piață. Dar în comparația aceasta sălășluiește înțelepciunea moșilor noștri, și cine sunt eu să-o tulbur cu pana mea păcătoasă? Altfel, să-ar duce țara de râpă. Așa că dați-mi voie să repet stăruitor: Marley era mort ca o balama ruginită.

Scrooge știa asta? Bineînțeles că știa. Cum ar fi putut să nu știe? Fusese partenerul de afaceri al lui Marley vreme de cine știe câți ani. Fusese singurul lui executor testamentar, singurul administrator al averii lui, singurul lui moștenitor de drept, singurul legatar universal, singurul prieten și singurul care-l însoțise pe ultimul drum. Și nici măcar el nu fusese atât de deprimat de tristul eveniment, încât să nu-și păstreze întregi remarcabilele calități de negustor chiar și în ziua înmormântării, pe care o pecetluise printr-o afacere bănoasă.

Fiindcă veni vorba de înmormântarea lui Marley, să ne întoarcem de unde am plecat. Nu începe îndoială că Marley era mort. Faptul acesta trebuie bine înțeles, altfel povestea pe care am de gând să v-o spun își pierde orice farmec. Dacă n-am fi absolut convinși că tatăl lui Hamlet a murit înainte de începutul piesei, toată plimbarea aceea a lui, noaptea, pe un vânt dinspre răsărit, pe meterezele propriului castel, nu s-ar deosebi prin nimic de apariția năprasnică a oricărui alt domn

de vîrstă mijlocie, după lăsarea întunericului, în vreun loc vântos – în cimitirul catedralei St Paul, de pildă –, pentru a năuci, literalmente, mintile slabe ale fiului său.

Scrooge nu ștersese niciodată numele lui Marley de pe firmă. Rămăsese acolo, ani la rând, deasupra ușii: *Scrooge și Marley*. Firma era cunoscută drept *Scrooge și Marley*. Uneori, cei mai noi în breaslă îi ziceau lui însuși Scrooge, alteori, Marley, dar el răspundea la amândouă numele: îi era totuna.

Ei, dar știu că Scrooge acesta era tare pestriț la mațe! Un păcătos bătrân și hrăpăret, meșter a stoarce, a strângе cu ușа, a scormoni, a înhățа și a ține-n gheare. Aspru și tăios precum cremenea din care niciun fier n-a scăparat vreodată vreo văpaie; secretos, închis în sine și singuratic ca o stridie. Răceala din inimă îi înghețase trăsăturile bătrânești, îi ciupise nasul ascuțit, îi zbârcise obrazul și-i făcuse pasul ţeapăn; îi injectase ochii, îi învinețise buzele subțiri și se vădea în vocea-i dogită. Capul, sprâncenele și bărbia țuguiată îi erau parcă tivite cu chiciură. Purta cu sine frigul acesta oriunde mergea; biroul lui era înghețat în zilele înăbușitoare de vară și nu se dezmorțea nici măcar cu un grad de Crăciun.

Arșița sau frigul de afară nu aveau aproape nicio influență asupra lui. Căldura nu-l putea pătrunde, nici vremea rece îngheța. Nu era vânt mai aprig, nici

ninsoare mai înverșunată, nici potop de ploaie mai neînduplecăt. Vremea rea nu-i putea ține piept. Cele mai neostoite ploi, zăpezi, grindine sau lapovițe nu se puteau lăuda că-l întrec decât într-o singură privință: ele cădeau adesea din abundență, în timp ce Scrooge nu cunoștea mărinimia.

Nimeni nu-l oprea vreodata pe stradă ca să-i spună, cu chipul luminat de bucurie: „Dragul meu Scrooge, ce mai faci? Când mai treci pe la mine?“ Niciun cerșetor nu se milogea de el să-i dea vreun sfanț, niciun copil nu-l întreba cât e ceasul, niciun om, bărbat sau femeie, nu-l rugase vreodata în viața lui să-i spună cum se ajunge în cutare sau cutare loc. Chiar și câinii orbilor păreau că-l cunosc și, când îl vedea venind, își împingeau stăpânii în arcada câte unei intrări sau înăuntrul vreunei curți și apoi dădeau din coadă, parcă spunând: „Mai bine fără ochi defel, stăpâne fără de lumină, decât să răspândești deochi!“

Dar ce-i păsa lui Scrooge? Era exact ceea ce-i plăcea. Cunoscătorii ar fi spus că asta era „boala“ lui: să se strecoare pe marginea cărărilor bătute ale vieții, ținând la depărtare orice semn de căldură omenească.

Odată – chiar în ajunul Crăciunului, dintre toate zilele de peste an –, bătrânul Scrooge stătea în biroul lui, lucrând de zor. Era o vreme rece, posomorâtă, cu

POVESTE DE CRĂCIUN

un frig mușcător, se lăsase și ceată, iar pe aleea din față, Scrooge auzea cum lumea trece în sus și-n jos gâfaind, lovindu-se peste brațe și tropăind pe caldarâm să se încălzească. Ceasurile din oraș tocmai bătuseră ora trei, dar era aproape întuneric – nici nu prea fusese lumină peste zi –, iar lumânările ardeau viu în ferestrele birourilor vecine, mânjind cu pete rumene aerul smead și aproape palpabil. Ceată se strecu neobosită în fiecare crăpătură și gaură de cheie și era atât de densă în jur, încât, deși aleea era dintre cele mai înguste, casele de peste drum păreau abia niște năluci. Văzând cum se lasă peste toate vălătucul acela plumburiu, ascunzându-le vederii, mai că-ți venea să crezi că Mama Natură locuiește prin apropiere și fierbe cazane întregi de bere.

Ușa de la biroul lui Scrooge stătea deschisă pentru ca el să-și poată supraveghea angajatul, care, în încăperea minusculă de alături – un soi de dulap mai mare –, copia scrisori. În biroul lui Scrooge ardea un foc tare mărunt, însă cel din cămăruța funcționarului era atât de prăpădit, încât părea să iasă dintr-un singur cărbune.

Bietul om nicin-ar fi avut cum să-l lațăte, căci Scrooge ținea lada cu cărbuni în biroul său și, de îndată ce funcționarul intra cu lopata în mână, stăpânul începea să-și exprime temerea că va trebui să se lipsească de el. Motiv pentru care funcționarul se înfășurase în fularul

său lung și alb și încerca să se încălzească la lumânare, efort sortit însă eșecului, căci sărmanul nu dispunea de suficientă imaginație.

– Crăciun fericit, unchiule! Domnul să te aibă în pază! răsună o voce voioasă.

Era nepotul lui Scrooge, care dădu buzna peste el atât de iute, încât bâtrânul nici nu apucă să se dezmeticească.

– Pfui, răspunse Scrooge, ce mai aiureală!

Nepotul acesta atâta se încinsese mergând cu repeziciune prin ceată și prin ger, încât radia tot; avea chipul rumen și plăcut, ochii îi scânteiau, și aburul răsuflării îi ieși din nou pe gură când spuse:

– Cum, unchiule, să fie Crăciunul o aiureală? Nu vorbești serios, nu-i aşa?

– Ba da, zise Scrooge. Auzi, „Crăciun fericit“! Ce drept ai tu să fii fericit? Ce motiv ai să fii fericit? Că doar ești destul de sărac.

– Haide, unchiule! răspunse vesel nepotul. Dumneata ce drept ai să fii mohorât? Ce motiv ai să fii posac? Că doar ești destul de bogat.

– Pfui! făcu Scrooge din nou, negăsind deocamdată un răspuns mai bun. Si din nou: Ce aiureală!

– Nu fi nesuferit, unchiule!

– Si, mă rog, cum ai vrea să fiu, întrebă Scrooge, dacă trăiesc încunjurat de netoți? Auzi tu, Crăciun fericit!

Ia mai lasă-mă cu Crăciunul tău fericit! Ce mai e și Crăciunul pentru de-alde tine, dacă nu vremea când trebuie să-ți plătești datoriile, dar nu ai cu ce; când constați că ești cu un an mai bâtrân, dar cu niciun sfanț mai bogat; când îți faci bilanțul și vezi că, după douăsprezece luni în cap, nimic dintre cele înscrise în registre nu ți-a adus niciun câștig? Dacă ar fi după mine, zise Scrooge indignat, toți idioții care umblă pe stradă urând la tot pasul „Crăciun fericit!“ ar trebui vărăți în cuptor laolaltă cu propriul cozonac și îngropați cu un țaruș din lemn de vâsc înfipt în inimă. Așa ar trebui!

– Unchiule! se rugă Tânărul.

– Nepoate, replică Scrooge neîndupăcat, n-ai decât să ții Crăciunul cum vrei tu, iar mie dă-mi voie să-l țin cum vreau eu!

– Să-l ții! repetă nepotul. Dar dumneata nu-l ții.

– Atunci dă-mi voie să nu-l țin! continuă bâtrânul. Că ție, ce să spun, mult bine ți-o face! Mult bine ți-a făcut vreodată!

– Sunt multe lucruri din care aş fi putut să trag folos, dar de care n-am profitat, îndrăznesc a zice, răspunse Tânărul. Crăciunul e unul dintre ele. Dar sunt încredințat că, lăsând la o parte respectul cuvenit sfântului nume și obârșiei acestei sărbători – dacă putem cu adevărat lăsa la o parte aşa ceva când vorbim despre ea –, am socotit

întotdeauna că, atunci când sosește, Crăciunul este o vreme binecuvântată, o vreme a bunătății, a iertării, a milosteniei și a veseliei – singura perioadă, pentru mine, din lungul calendar al anului, când toți bărbații și femeile par să-și deschidă la unison inimile ferecate și să-i considere pe cei mai puțin norocoși decât ei adevărați tovarăși de drum pe calea ce ne duce pe toți către mormânt, iar nu o rasă osebită de ființe pășind pe alte cărări. Așa încât, unchiule dragă, deși Crăciunul nu mi-a adus niciodată vreun grăunte de aur sau de argint în buzunare, sunt convins că mi-a făcut totuși mult bine și că îmi va face mereu. Și atunci spun: Binecuvântat fie Crăciunul!

Funcționarul din cămăruță izbucni fără să vrea în aplauze, dar își dădu iute seama de necuvînță gestului și se apucă să îndese cu vătraiul în foc, stingându-i pe vecie și ultimul lică firav.

– Un singur sunet dacă mai aud de la *dumneata*, zise Scrooge, și o să sărbătoresc Crăciunul prin pierderea slujbei! Iar tu, adăugă întorcându-se către nepotul său, văd că ești mare orator, domnule! Mă mir că n-ai ajuns în parlament.

– Haide, unchiule, nu mai fi așa de pornit! Vino mâine pe la noi, să luăm masa împreună!

Scrooge îi răspunse că o să vină – da, chiar așa îi spuse. Numai că, adăugă el, avea s-o facă la sfântu' -așteaptă.

- De ce, unchiule? exclamă nepotul. De ce?
- De ce te-ai însurat? întrebă bătrânul.
- Pentru că m-am îndrăgostit.
- Pentru că te-ai îndrăgostit! mormăi Scrooge, ca și cum acesta ar fi fost singurul lucru pe lume mai stupid decât urarea de Crăciun fericit. Ziua bună, domnule!
- Ba nu, unchiule, dumneata n-ai venit niciodată la mine înainte să mă însor. De ce faci acum din asta un motiv?
- La revedere! răspunse Scrooge.
- Nu vreau nimic de la dumneata, nu-ți cer nimic. De ce nu putem fi prieteni?
- La revedere! zise din nou bătrânul.
- Regret din toată inima să te văd așa de neînduplecăt. Nu-mi amintesc ca noi doi să ne fi certat vreodată. Eu am încercat tot ce am putut de dragul Crăciunului și vreau să-mi păstrez buna dispoziție până la capăt. Așadar, Crăciun fericit, unchiule!
- La revedere! răspunse Scrooge.
- Și un An Nou fericit!
- La revedere! zise din nou Scrooge.

(Poveste de Crăciun, capitolul 1)